

Tēzes:

1. Pašvaldības atbilstošās institūcijās apstiprināts būvprojekts un izsniegta būvatļauja nedod būvētājam absolūtas tiesības būvēt, jo būvatļauju var apstrīdēt un atcelt, īpaši, ja būvprojekts neatbilst būvniecības materiālajām tiesību normām.

2. Valsts būvinspekcijai un tās būvinspektoriem, lai tie varētu veikt Būvniecības likuma 29. pantā paredzēto būvniecības valsts kontroli, ir tiesības pārbaudīt ne tikai valsts un pašvaldību amatpersonu rīcību būvniecības jomā, bet arī to, vai privātpersonas ievēro būvniecību regulējošās tiesību normas un pieprasīt, lai privātpersonas novērš šo normu pārkāpumus.

**Latvijas Republikas Augstākās tiesas
Senāta Administratīvo lietu departamenta**

2005.gada 14.janvāra

SPRIEDUMS

lietā Nr. SKA – 3

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments kopsēdē šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētājs senators V. Jonikāns,
 senatore J. Briede,
 senatore I. Skultāne,
 senatore E. Vernuša,
 senatore G. Viņņakova,

piedaloties *A.F.* pārstāvim *M.B.* un Valsts būvinspekcijas pārstāvim Jānim Ivbulim,

atklātā tiesas sēdē izskatīja lietu, kas ierosināta pēc *A.F.* sūdzības par Valsts būvinspekcijas lēmumu, sakarā ar Valsts būvinspekcijas kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2004. gada 28. jūnija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] *A.F.* 2003. gada 18. jūnijā izsniegta būvatļauja Nr. 255-L (turpmāk - būvatļauja) dzīvojamās mājas Rīgā, [*adrese*] būvniecībai. Valsts būvinspekcija 2003. gada 7. un 17. oktobrī pārbaudīja šīs dzīvojamās ēkas būvniecību un sastādīja pārbaudes aktus (attiecīgi Nr. 02-32 un Nr. 02-34k) par konstatētajiem pārkāpumiem, kā

arī deva norādījumus par minēto pārkāpumu novēršanu. Konstatējusi, ka būvniecības procesā pārkāptas vairākas tiesību normas, Valsts būvinspekcija 2003. gada 22. oktobrī pieņēma lēmumu Nr. 02-937 „Par būvdarbu apturēšanu”, ar kuru noteica *A.F.* līdz būvprojekta pārstrādāšanai un saskaņošanai atbilstoši normatīvo aktu prasībām būvdarbus pārtraukt.

Valsts būvinspekcijas 2003. gada 22. oktobra lēmumu Nr. 02-937 *A.F.* apstrīdēja Latvijas Republikas Ekonomikas ministrijā. Ar Ekonomikas ministrijas 2003. gada 4. decembra lēmumu Nr. 7-10/499-312/F minētais lēmums atstāts spēkā.

[2] Par Valsts būvinspekcijas 2003. gada 22. oktobra lēmumu Nr. 02-937 *A.F.* iesniedza sūdzību Rīgas pilsētas Centra rajona tiesai. Sūdzībā norādīts, ka Valsts būvinspekcija nav ņēmusi vērā, ka būvdarbi Rīgā, [*adrese*] tiek veikti saskaņā ar būvatļauju un kompetentu iestāžu apstiprinātu būvprojektu. Šie dokumenti ir *A.F.* adresēti labvēlīgi administratīvie akti. Konkrētajā gadījumā tos nav iespējams atcelt saskaņā ar Ministru kabineta 1995. gada 13. jūnija noteikumu Nr. 154 „Administratīvo aktu procesa noteikumi” 87. punktu. Valsts būvinspekcija nav pareizi iztulkojusi un piemērojusi Ministru kabineta 1997. gada 1. aprīļa noteikumu Nr. 112 „Vispārīgie būvnoteikumi” 165. punktu.

Ar Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2004. gada 3. februāra spriedumu *A.F.* sūdzība noraidīta.

[3] Izskatījusi *A.F.* apelācijas sūdzību, Administratīvā apgabaltiesa ar 2004. gada 28. jūnija spriedumu atcēla Valsts būvinspekcijas 2003. gada 22. oktobra lēmumu Nr. 02-937.

[3.1] Administratīvā apgabaltiesa konstatēja, ka atbilstoši Būvniecības likuma 29. panta pirmajai daļai Valsts būvinspekcija ir kompetenta valsts iestāde, kas veic kontroli pār valsts pārvaldes un pašvaldības iestāžu rīcības būvniecības jomā atbilstību tiesību normām. Taču Administratīvā apgabaltiesa atzina, ka šajā lietā Valsts būvinspekcija nav izmantojusi tai likumā piešķirtās kontroles tiesības, lai novērstu konstatētos tiesību normu pārkāpumus pašvaldības iestādes rīcībā (proti, attiecībā par būvprojekta izstrādāšanu un saskaņošanu). Līdz ar to, kā norādīts spriedumā, nepamatota bijusi Valsts būvinspekcijas atsauce uz Būvniecības likuma 29. panta otro daļu, prasot *A.F.* pārtraukt būvniecību.

[3.2] Atsaucoties uz Būvniecības likuma 30. pantu un izvērtējot būvdarbu pārbaudes aktus, Administratīvā apgabaltiesa atzinusi, ka būvinspektora secinājumi par

būvdarbu pārkāpumiem balstīti uz vizuāli konstatētiem faktiem, nevis pamatoti ar konkrētu dokumentu izpēti vai izdarītiem mērījumiem un to analīzi. Nav arī norādes, ka *A.F.* nepieciešams pārstrādāt būvprojektu un to saskaņot atbilstoši normatīvo aktu prasībām. Bez tam no pušu paskaidrojumiem tiesas sēdē Administratīvā apgabaltiesa secinājusi, ka nepastāvēja normatīvajos aktos noteiktie apstākļi, kas ļautu Valsts būvinspekcijai pieņemt lēmumu nekavējoties pārtraukt būvdarbus. Administratīvā apgabaltiesa arī neguva apstiprinājumu tam, ka būtu pastāvējuši Ministru kabineta 1997. gada 30. septembra noteikumu Nr. 339 „Valsts būvinspekcijas nolikums” 12.5. punktā aprakstītie apstākļi būvniecības pārtraukšanai.

[3.3] Administratīvās apgabaltiesas spriedumā atzīts, ka pirmās instances tiesa nonākusi pie nepareiziem secinājumiem, jo nav vispusīgi un pilnīgi izvērtējusi Valsts būvinspekcijas pieņemtā administratīvā akta tiesiskumu. Tiesa nepareizi interpretējusi tiesiskās paļāvības principu un līdz ar to nepareizi piemērojusi Vispārīgo būvnoteikumu 165. punktu. Nepamatota ir pirmās instances tiesas atsauce uz samērīguma principu. Tā kā lietā netika skatīts jautājums par būvprojekta atbilstību normatīvo aktu prasībām, pirmās instances tiesa to atzinusi par prettiesisku nepamatoti. Bez tam nepamatots ir pirmās instances tiesas secinājums, ka būvatļauja ir administratīvais akts, kas nav spēkā.

[4] Par Administratīvās apgabaltiesas 2004. gada 28. jūnija spriedumu Valsts būvinspekcija iesniegusi kasācijas sūdzību, norādot šādus argumentus.

[4.1] Administratīvās apgabaltiesas spriedumā nav pareiza atsauce uz Būvniecības likuma normām. Šā likuma 29. panta otrā daļa nosaka Valsts būvinspekcijas pienākumus, bet pienākumu izpildi - šā likuma 30. pants. Atsaucoties uz Būvniecības likuma 22. pantu, Valsts būvinspekcija uzskata par nepamatotu Administratīvās apgabaltiesas secinājumu, ka Valsts būvinspekcijai nav tiesību pārbaudīt, kā privātpersonas ievēro tiesību normu prasības būvniecības jomā. Uz *A.F.* kā būvniecības dalībnieku attiecas Būvniecības likums, Civillikums un arī citi normatīvie akti.

[4.2] Nepamatots ir Administratīvās apgabaltiesas secinājums, ka Valsts būvinspekcijai nebija tiesību apturēt būvniecību saskaņā ar Būvniecības likuma 29. pantu un Vispārīgo būvnoteikumu 165. punktu. Apturot būvniecību, tika norādīts, ka ir pārkāpts arī Civillikuma 1091. pants. Administratīvās apgabaltiesas sprieduma motīvu daļā par to nekas nav minēts. Bez tam būvdarbu pārbaudes aktos ir norādīti gan pārkāptie normatīvi, gan arī *A.F.* uzliktais pienākums pārstrādāt būvprojektu.

[4.3] No lietā esošajiem materiāliem arī redzams, ka pēc aizlieguma turpināt

būvdarbus būvniecība Rīgā, [adrese] turpinājās, pieļaujot patvaļīgu būvniecību.

[4.4] Nepamatots ir Administratīvās apgabaltiesas secinājums, ka laikā, kad tika pieņemts apstrīdētais lēmums, nepastāvēja faktiskie apstākļi, kas ļautu pieņemt *A.F.* nelabvēlīgu administratīvo aktu. Būvdarbu apturēšanas laika spēkā bija 1995. gada 13. jūnija noteikumi Nr. 154 „Administratīvo aktu procesa noteikumi”. Šo noteikumu 72.3. punkts precīzi noteica, ka administratīvais akts nav spēkā, ja tas adresātu vedina izdarīt tiesību normu pārkāpumu. Šajā gadījumā *A.F.* izsniegtā būvatļauja vedina uz šādiem pārkāpumiem. Izmantojot šajā būvatļaujā piešķirtās tiesības, *A.F.* būru pieļāvis vairāku tiesību normu pārkāpumus.

[4.5] Lietā bija jāpieaicina Ekonomikas ministrija, kura kā augstāka iestāde ir izskatījusi un atstājusi spēkā pārsūdzēto Valsts būvinspekcijas lēmumu.

[5] Tiesas sēdē Valsts būvinspekcijas pārstāvis uzturēja kasācijas sūdzību. Viņš paskaidroja, ka konkrētajā būvdarbu apturēšanas gadījumā būvinspekcija ir izmantojusi Būvniecības likuma 30. panta trešajā daļā paredzētās tiesības apturēt būvniecību. Savukārt šā panta ceturtā daļa tiek piemērota tikai patvaļīgas būvniecības gadījumā.

A.F. pārstāvis kasācijas sūdzību neatzina un puda viedokli, ka šajā lietā svarīgākais jautājums ir par Vispārīgo būvnoteikumu 165. punkta interpretāciju.

Motīvu daļa

[6] Administratīvo lietu departaments atzīst, ka ir pamatots kasācijas sūdzības arguments par to, ka Administratīvā apgabaltiesa nepareizi interpretējusi Būvniecības likuma 29. panta otro daļu. Minētā tiesību norma noteic, ka Valsts būvinspekcijas pienākums ir pārbaudīt, kā amatpersonas un valsts pārvaldes un pašvaldību institūcijas ievēro likumu un citu normatīvo aktu prasības būvniecības jomā [..].

[6.1] No šīs tiesību normas apgabaltiesa secinājusi, ka Valsts būvinspekcijai nav tiesības pārbaudīt, kā privātpersonas ievēro normatīvo aktu prasības būvniecības jomā un pieprasīt no tām būvniecību regulējošo normatīvo aktu prasību ievērošanu. Šāds secinājums Administratīvo lietu departamenta ieskatā nav pareizs un neatbilst Būvniecības likuma būtībai tālākminēto apsvērumu dēļ.

[6.2] No Būvniecības likuma 2. panta pirmās daļas izriet, ka jebkurai būvei Latvijas Republikā ir jāatbilst attiecīgajiem normatīvajiem aktiem un par šādas prasības ievērošanu ir atbildīgi būvniecības dalībnieki. Savukārt atbilstoši Būvniecības likuma 22. panta pirmajai daļai visiem būvniecības dalībniekiem jāievēro Latvijas

būvnormatīvi, kas nosaka tehniskos parametrus, kritērijus un ierobežojumus. Šāda prasība, lai ikviens būvniecības objekts atbilstu normatīviem un likuma prasībām, Administratīvo lietu departamenta ieskatā ir visas sabiedrības interesēs.

Atbilstoši iepriekš minētā likuma 1. pantā sniegtajiem terminu skaidrojumiem būvniecības dalībnieki ir fiziskās vai juridiskās personas, kuras ar īpašumu, finanšu līdzekļiem, darbu vai pakalpojumu piedalās būvniecības procesā. No vienas puses, jāpiekrīt *A.F.* pārstāvja viedoklim, ka *A.F.* bija tiesīgs uzsākt būvdarbus, jo būvniecības dalībnieks ir tiesīgs uzsākt un veikt būvdarbus, ja atbilstošās institūcijās viņš ir saņēmis nepieciešamos dokumentus, atļaujas, proti, ja ir apstiprināts būvprojekts, izsniegta būvatļauja (Būvniecības likuma 7. pants noteic, ka būvprojekta saskaņošana, būvatļaujas izsniegšana ir vietējo pašvaldību kompetencē). Taču, no otras puses, pašvaldības atbilstošās institūcijās apstiprināts būvprojekts un izsniegta būvatļauja nedod būvētājam absolūtas tiesības, to var apstrīdēt un arī atcelt, īpaši, ja būvprojekts neatbilst būvniecības materiālajām tiesību normām.

[6.3] Būvniecības likums noteic, ka būvniecības valsts kontroli nodrošina Ekonomikas ministrija, bet veic Valsts būvinspekcija (sk. likuma 4. un 29. pantu). Būvniecības valsts kontroles ietvaros Valsts būvinspekcijas pienākums atbilstoši Būvniecības likuma 29. panta otrajai daļai ir vispirms pārbaudīt amatpersonu, valsts pārvaldes un pašvaldību institūciju rīcību būvniecības jomā, tātad arī to, vai šo amatpersonu un institūciju apstiprinātie būvprojekti un izsniegtās būvatļaujas atbilst likumam.

Taču šāda likumā noteiktā Valsts būvinspekcijas pienākuma izpildei ir nepieciešams veikt arī pārbaudes būvobjektos. Būvniecības likuma 30. panta pirmajā daļā ir noteiktas tiesības būvinspektoram, kas atbilstoši Būvniecības likuma 1. panta 10. punktam ir valsts vai pašvaldības amatpersona, kurai piešķirtas būvdarbu kontroles tiesības, apskatīt un pārbaudīt būves, ieiet tajās, apsekot tās, pieprasīt paskaidrojumus un Vispārīgajos būvnoteikumos paredzētos dokumentus [...]. Savukārt atbilstoši Ministru kabineta 1997. gada 30. septembra noteikumu Nr. 339 „Valsts būvinspekcijas nolikums”, kas regulēja Valsts būvinspekcijas darbību līdz 2004. gada 3. aprīlim, 6.7. un 6.8. punktam, lai realizētu būvniecības valsts kontroli, Valsts būvinspekcija ir tiesīga pārbaudīt jebkurus būvobjektus neatkarīgi no īpašuma formas un atbilstoši veikto pārbaudīto rezultātiem sniegt atzinumus, kā arī būvniecības dalībniekiem dot norādījumus par būvnormatīvu un citu normatīvo aktu pārkāpumu novēršanu. Līdzīgs regulējums ir noteikts arī Ministru kabineta 2004. gada 30. marta noteikumu Nr. 189 „Valsts būvinspekcijas nolikums”, kas ir spēkā no 2004. gada 3. aprīļa, 3.5. un

3.6. punktā.

Bez tam no Būvniecības likuma 7. panta ceturtais daļas un 29. panta trešās daļas izriet, ka būvniecību vietējās pašvaldības administratīvajā teritorijā kontrolē arī valsts būvinspektori.

Tādējādi, tulkojot Būvniecības likuma 29. panta otro daļu kopsakarā ar citām iepriekšminētajām tiesību normām, Administratīvo lietu departaments secina, ka Valsts būvinspekcijai un tās būvinspektoriem, lai veiktu būvniecības valsts kontroli, ir tiesības arī pārbaudīt, vai privātpersonas ievēro likumu prasības būvniecības jomā, un pieprasīt, lai privātpersonas ievēro būvniecību regulējošās tiesību normas.

[7] Administratīvo lietu departaments uzskata, ka Administratīvā apgabaltiesa šajā lietā nepamatoti piemērojusi Būvniecības likuma 30. panta ceturto daļu, kā arī nepareizi tulkojusi šā panta otro un trešo daļu, līdz ar ko pieļāvusi Administratīvā procesa likuma 326. panta 2. un 3. punkta pārkāpumu.

[7.1] Būvniecības likuma 30. panta trešajā un ceturtajā daļā ir ietvertas savstarpēji nesaistītas tiesību normas un katra no tām paredz savu regulējumu atšķirīgām būvinspektora darbībām.

Šā panta ceturta daļa noteic būvinspektora **pienākumu** nekavējoties **pārtraukt būvdarbus**, ja būvniecība notiek bez būvatļaujas vai neatbilst akceptētajam būvprojektam, proti, ja notiek patvaļīga būvniecība. Atbilstoši šajā panta daļā noteiktajam pēc būvdarbu pārtraukšanas tālāk jārīkojas attiecīgajai pašvaldībai, ievērojot šā panta piekto un sesto daļu. Kā izriet no pārsūdzētā administratīvā akta un būvinspekcijas pārbaudes aktiem (sk. lietas 7.-10. lpp.), kā arī Valsts būvinspekcijas pārstāvja paskaidrojumiem Senāta tiesas sēdē, būvinspekcija šajā gadījumā, apturot būvdarbus, nebija pamatojusies uz 30. panta ceturto daļu.

[7.2] Savukārt Būvniecības likuma 30. panta trešā daļa paredz būvinspektora **tiesības apturēt būvniecību** līdz laikam, kad būvniecības dalībnieks izpildīs būvinspektora norādījumus, kas doti atbilstoši minētā panta otrajai daļai, par pārbaudē konstatēto pārkāpumu novēršanu.

Ievērojot Administratīvo lietu departamenta atzīto šā sprieduma 6. punktā, ka valsts būvinspektoram ir tiesības pārbaudīt, vai privātpersonas ievēro likumu prasības būvniecības jomā, un pieprasīt, lai privātpersonas ievēro būvniecību regulējošās tiesību normas, un tulkojot Būvniecības likuma 30. panta otro un trešo daļu kopsakarā ar šā likuma 2., 22. un 29. pantu, ir secināms, ka valsts būvinspektoram ir tiesības apturēt būvniecību jebkurā būvobjektā neatkarīgi no īpašuma formas, ja viņš ir konstatējis

likuma pārkāpumus būvniecības procesā.

A.F. pārstāvis tiesas sēde akcentēja nepieciešamību interpretēt Vispārīgo būvnoteikumu 165. punktu, kas noteic, ka būvdarbus var apturēt ar Valsts būvinspekcijas vai būvvaldes lēmumu [...], ja nav izpildītas būvnormatīvu sarakstā (Latvijas būvnormatīvs LBN 000) minēto tiesību aktu prasības vai citu pamatotu iemeslu dēļ [...]. Administratīvo lietu departamenta ieskatā minētā Vispārīgo būvnoteikumu norma nesašaurina valsts būvinspektora tiesības apturēt būvniecību un priekšnoteikumus šādu tiesību izmantošanai, kas pietiekami skaidri izriet no iepriekš analizētajām Būvniecības likuma normām. Vispārīgie būvnoteikumi ir Ministru kabineta noteikumi, kas izdoti saskaņā ar Būvniecības likuma 2. panta ceturto daļu šā likuma izpildei un kas reglamentē būvniecības pamatnosacījumus, ciktāl tos nenosaka Būvniecības likums (sk. Būvniecības likuma 1. panta 23. punktu).

[7.3] Administratīvo lietu departamenta ieskatā Būvniecības likuma 30. panta trešajā daļā minētais jēdziens „apturēt būvniecību” nav identisks ar ceturtajā daļā lietoto jēdzienu „pārtraukt būvdarbus”.

Atbilstoši Būvniecības likuma 1. pantā sniegtajiem terminu skaidrojumiem būvdarbi ir būvniecības procesa sastāvdaļa, darbi, kas tiek veikti būvlaukumā vai būvē, savukārt būvniecība ietver ne tikai būvdarbus, bet arī visu veidu būvju projektēšanu. Būvniecības jomas nosauktas iepriekšminētā likuma 8. pantā. Tādējādi būvniecība ir daudz plašāks jēdziens, un būvdarbi ir tikai viena no būvniecības stadijām.

No minētā jāsecina, ka Būvniecības likuma 30. panta trešajā daļā paredzētās būvinspektora tiesības apturēt būvniecību ietver arī tiesības apturēt būvdarbus būvē. Taču šajā tiesību normā paredzēto tiesību izmantošana neizraisa 30. panta ceturtajā daļā noteiktās sekas.

[7.4] Būvniecības, arī būvdarbu, apturēšana nenozīmē būvniecības dalībniekam izsniegtās būvatļaujas anulēšanu. Līdz ar to pārsūdzētais lēmums nav vērtējams no administratīvā procesa viedokļa kā adresāta interesēm labvēlīga administratīvā akta atcelšana. Valsts būvinspekcija ir izvēlējusies maigāku līdzekli, proti, konstatējot akceptētā būvprojekta neatbilstību normatīvo aktu prasībām, devusi norādījumus būvniecības dalībniekam veikt pasākumus šādas neatbilstības novēršanai - pārstrādāt būvprojektu, lai tas atbilstu likumu, būvnormatīvu un Rīgas apbūves noteikumu prasībām.

[8] Kasācijas sūdzībā norādīts, ka, izskatot *A.F.* sūdzību, bija jāpieaicina Ekonomikas ministrija. Šāds arguments Administratīvo lietu departamenta ieskatā ir

pamatots tālākminēto motīvu dēļ.

[8.1] Atbilstoši Būvniecības likuma 29. panta pirmajai daļai, Valsts pārvaldes iekārtas likuma normām un Ministru kabineta 2003. gada 29. aprīļa noteikumu Nr. 238 „Ekonomikas ministrijas nolikums” 3. un 24.10. punktam Valsts būvinspekcija ir Ekonomikas ministrijas padotībā esoša valsts (tiešās) pārvaldes iestāde (sk. arī no 2004. gada 3. aprīļa spēkā esošos Ministru kabineta 2004. gada 30. marta noteikumus Nr. 189 „Valsts būvinspekcijas nolikums”).

Tādējādi secināms, ka Ekonomikas ministrija ir Valsts būvinspekcijas augstākā iestāde, kurā atbilstoši Ministru kabineta 1995. gada 13. jūnija noteikumu Nr. 154 „Administratīvo aktu procesa noteikumi” 74. punktam varēja apstrīdēt Valsts būvinspekcijas lēmumu. *A.F.* šādas tiesības bija izmantojis. Ar Ekonomikas ministrijas 2003. gada 4. decembra lēmumu Nr. 7-10/499-312/F (sk. lietas 18. lpp.) Valsts būvinspekcijas 2003. gada 22. oktobra lēmums par būvdarbu apturēšanu atstāts negrozīts. Pēc šāda lēmuma saņemšanas *A.F.* ar sūdzību griezies tiesā.

[8.2] *A.F.* sūdzība gan pirmās, gan otrās instances tiesā ir izskatīta pēc 2004. gada 1. februāra, proti, laikā, kad spēkā bija stājies Administratīvā procesa likums. Līdz ar to lieta bija izskatāma atbilstoši šā likuma normām.

Administratīvā procesa likuma 34. pants noteic, ka atbildētājs tiesā ir Latvijas Republika. Taču atbildētāja pusē pieaicina iestādi, no kuras pieteicējs prasa attiecīgu rīcību, vai citu institūciju, ja tas noteikts normatīvajā aktā. Savukārt no minētā likuma 81. panta piektās daļas izriet, ka tiesā pārsūdzams galīgais administratīvais akts, proti, administratīvais akts tādā veidā, kādā tas noformēts augstākās iestādes lēmumā par apstrīdēto administratīvo aktu.

[8.3] Administratīvo lietu departaments uzskata, ka no minētajām tiesību normām to kopsakarā izrietēja tiesas pienākums atbildētāja pusē pieaicināt arī Ekonomikas ministriju.

Šāds pārkāpums, atceļot spriedumu, ir pamats lietas nosūtīšanai izskatīšanai pirmās instances tiesai.

[9] Būvniecības tiesības ietver arī tiesību normas, kas aizsargā būvētāja kaimiņu pamatotas intereses. Tādējādi, ja izsniegtā būvatļauja aizskar tiesību normās aizsargātas kaimiņu tiesības, ir jābūt arī iespējai šādu būvatļauju apstrīdēt.

No 2004. gada 1. februāra spēkā esošais Administratīvā procesa likums paredz, ka administratīvā procesa dalībnieks var būt arī trešā persona, proti, privātpersona, kuras tiesības vai tiesiskās intereses attiecīgais administratīvais akts var ierobežot vai kuru var

skart tiesas spriedums lietā. Bez tam atbilstoši minēta likuma 31. panta otrajai daļai, pieteikumu tiesā var iesniegt privātpersona, kuras tiesības vai tiesiskās intereses ir aizskartas vai var tikt aizskartas.

Administratīvā procesa likuma 103. panta otrā daļa noteic, ka tiesa administratīvajā procesā pati objektīvi noskaidro lietas apstākļus un dod tiem juridisku vērtējumu. Ņemot vērā Valsts būvinspekcijas pārstāvja paskaidrojumus Senāta tiesas sēdē, ka pārbaude būvobjektā bija saistīta ar kaimiņu sūdzībām un ka Valsts būvinspekcija minējusi tādu normatīvo aktu pārkāpumus, kas skar tieši kaimiņu intereses, tiesai bija jāapsver jautājums par kaimiņu kā trešo personu pieaicināšanu, jo tas neapšaubāmi sekmētu Administratīvā procesa likuma 103. panta otrajā daļā noteikto par lietas apstākļu objektīvu noskaidrošanu.

[10] Ņemot vērā iepriekš minētos argumentus, Administratīvo lietu departaments atzīst, ka apgabaltiesas spriedums nav pamatots un tas ir atceļams.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348. panta 2. punktu, 346. pantu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

n o s p r i e d a

Administratīvās apgabaltiesas 2004. gada 28. jūnija spriedumu atcelt un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai Administratīvajai rajona tiesai.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs	senators	V. Jonikāns
	senatore	J. Briede
	senatore	I. Skultāne
	senatore	E. Vernuša
	senatore	G. Višņakova

